КАДИЛО

РІК І. Ч. 1. | 1-го Січня 1918 р. | TORONTO, ONT., JANUARY 1, 1918. | № 1. VOL. I.

РОСІЯ: ВЕСЕЛИХ СЬВЯТ, КУМО!

Ч. Прокопупій

ВІДГОВІЛИСЬ.

Судові та поштові чиновники найбільш непобожний нарід межи всіма Лубенцями. Тай правду сказати, немають хвильки вільного часу подбати про щось вищого, духового: що-ночі грають в карти аж до схід сонця, потім на службу, а потім трохи переспались і знову на цілу ніч до карт. А до того додайте що там буває необмежна скількість «очищеної» з кіндер-бальзамом. Деж тут побожність візметь ся, коли ходять на службі мов почуманілі? Хіба на міть блисне в котрого гискра сьвіти, коли котрийсь Харламп Харлампович пригадає йому, як тієї ночі, обробили столоначальника, або поштмайстра. Скажете: А неділі та сьвята?... Тоді звичайно граеть ся дві доби, невстаючи зза столів. А попи? Батюшки розуміють, що чиновники мають свої спеціяльні обовязки, і що вистарче, коли за них міщане відмолять ся. Нема правди де діти, ходять і чиновники до церкви, а власно на «царські дні» та всеношну Великодної Ночі.... Тай мусять у Великий Піст відговітись, бо начальство припильновує.

Нещасна вже година з тим постом. У місті сумно, немов Ляхи або Татари його облягають. На базарі нічого не побачиш путящого: вюни, карасі, на олії книші, хрін, редька та квашені буряки. До жидівських різниць по мясо пані вже самі не ходять, а посилають служниць, а котра й сама [illegible]. Відома річ, душа гріх чує... А ті паламарі день у день усе собі одно калатають: «Хрін та редька!... Хрін та редька!..» Мовляв аби люде памятали, що віра їсти каже. Тоді Лубенці очищують ся, від гріхів тай чиновники также. Але чиновники ідуть говіти за місто до монастиря, бо там швидче і вільніще. Монахи багато на гріхах, а особливо на сьвіцьких. не розуміють довго запитами не морочуть. Не так як о. Олексій той котрого чинушку посповідає, так з того сараки аж піт [illegible] як виходе з церкви. Тож краще було відбути ту душу рятуючу церемонію в монастирі. Гарно там було... Та щоб не бути безпідставним балакалом, я розповім вам, як одного разу говіли там суддя Міна Пахнутович Загни-каблучка та помічник-поштовий Парамон Пархомович Голи-коліно. Як бачите з прозвищ козацькі сини, та помосковщені, бо попричіплювали собі те кацапське величане «по батюшки»: Пахнутович, та Пархомович, ніби не міг по нашому сказати: Міна Загни-каблученко, або Парамон Голи-колінеико? Та про се колись пізніще, а тепер про говіне.

Стало ся се у вербну неділю. Грали в карти в поштмайстра і нагадали собі, що завтра вже четвер, а вони ще не говіли.

—«Поїдьмо. Пархомовичу до монастиря говіти», сказав суддя помічникові поштмайстера, коли вони ранком вертали до своїх хатів.

—«Поїдьмо... Тільки наберімо запасу, щоб вистарчило... Не так як торік; бо то було не говіне, а казна що».

Перед вечірнею привіз їх звозчик Берко своєю шкапиною до монастирської гостиниці. Покликали о. Варнаву управителя заїзду, аби поміг позносити «запас», до кімнати.

— «Говіти приїхали, о. Варнаво.»

— «Помагай вам Біг, «відповів побожно о. управитель».

— «Після вечірні зайдіть, о. Варнаво до нас.... А можеб ми, Пархомовичу трохи підкріпились перед сповідію? питавсь свого приятеля суддя, розставляючи на столі привезений «запас», себто: пляшки. німецькі ковбаси тощо.

— «Е, не личить з трунковим духом до сповіді ставати», запротестував більше терплячий помічник-поштмайстра.

Загув на дзвіниці дзвін, і наші говільники пішли до церкви скласти рахунок з діл своїх. Після вечірні посповідав їх сам о. ігумен, без жадних церемоній. Потім вернули до гостиниці.

Гостиниця... Монастирська гостиниця... Що є кращого від неї в сьвіті? Щоб ми Лубенці робили, коли б не було в нас монастирської гостиниці? Деб мали найбезпечнійше місце чоловіки докінчувати розпочате з чужими жінками кохане? Деб гімназисти могли пиячити, небоючись бути спійманими своїми наглядачами? Взагалі, як би могло розвиватись на всі боки жите славетної столиці князів Вишнівецьких, колиб не було де виконювати і ту частину жити, з котрою треба ховати ся, але котра має бути зроблена! Кажу, що без монастирської гостинниці Лубні засмітилибись і звелись на нікому незнаний хутір.

Або хоч і от ся духова потреба. Коли говіти дома, так уже хоч про око жінки та дітей треба і в чарку не зазирнути, до карт не дотуркнутись, а кози тут кортить, що не до витримани. А в дійсности який тут гріх? Горілка пісна, карти не з мясива... Так розумів і управитель гостинниці о. Варнава. Грали аж до схід сонця, змішуючи себе тим та сим, поки не заграв на дзвіниці великий дзвін. Випили по кухлику розсолу з огірків і пішли до причастія. В головах гуло, від диму кадила ктілось тікати за церкву, ледви вистояли. По причастію ігумен вислав їм служком з вівтаря по сьвяченій проскурі і запрошував до себе на шклянку гербати.

Пішли. Ігуменова келія була убогенька: стіл з соснових дощок та кілька таких самих ослонів.

Ігумен високий з довгою бородою кремезний дідуган привитав їх дуже радо, погратулював з принятем сьвятих тайн і кликнув служка давати гербату. Пили та кривились, (хтож бо пса ріпою годує?) Ігумен дивився, як ті через силу пили, та чогось усьміхав ся. Служко прийшов і шепотів йому на ухо. Тоді ігумен сказав.

— «Панове! ідіть я покажу вам мої нові меблі». Розчинив двері з келії до дальших кімнат і пустив їх поперед себе. Побачили, що вони стоять за якимсь параваном, почули як дзенкнув замок: то ігумен замкнув за ними двері.

— «Ідіть, панове, наперед», запрошував, і відсунув параван.

Перед їхніми очима стояв довжезний стіл заставлений усякою всячиною: печені индики, плічка, ковбаси, ветчина, пороси—цілісенький підсвинок! а пляшок—без ліку! А за столом сиділо одинадцятеро черців, з побожними, ні більше того, з сьвятими обличами, з положеними навхрест на груди руками. Наші говільники не знали, що й подумати і стояли, мов поприростали до долівки.

— «Сідайте, панове, та розділіть з нами нашу вбогу трапезу. Колиб не піст, то можеб чимсь і ліпшим погостили, а тепер вибачайте і за се. Перепихайтесь чим Бог післав.»

Смашні були наїдки, та як було їсти те мясиво в присутности скількох сьвятих черців: піст божі Сиділи і не рухались.

— [illegible] ночки на балю?... А може вам з тої всеношної піятники та карт вам щось недоброго уважаеть ся? казав ігумен.

— Звідки він про те знає? подумали собі і почервоніли, засоромившись.

— «Дайте ваші тарелі я вам підкину сего карася», і вироївши по великому кусневі підсвинка, подав їм.

З тарелів пахтіло печеною свининою. Побачили, що черці взялись добре до того «карася-підсвинка», то й со[illegible]. «Карась» смакував як дійсне паце. За пацем пішли кури, индики, плічка та ковбаси, але ігумен їм пояснював, яка риба то була: плічко з телиці то корол, индик—лин, кури—щупаки, ковбаси—вюни.

— «Риба любить вохкість. Риба любить вохкість?!» покрикував ігумен, підливаючи гостям. А черці те знали і без ігумена і сушили пляшки що-мога.

Наші говільники підбадьорились і вже самі пояснювали один одному котре яка риба і підливали не-согірше від черців. Аж усі почули що десь плинуть. що меблі почали танцювати, а отець оконам вздрів зеленого чортика і почав вганяти за ним по хаті, кричучи, що хоче настромити бісюку на виделок. Молодші черці вже підспівували: «Вітер віє горою, кохавсь Петрусь зі мною!»

— Впровадьте блудниць!» враз крикнув о. ігумен.

— «А се ще що?» глипнув один на одного Міна Пахнутович на Парамена Пархомовича.

Враз у дверях зявилась гурма дівок та молодиць (вбраних як Ева перед согрішенем,) соромлючись та ховаючись одна за одну. Звичайно просте, сільське, неотесане. Щоб їх розрухати, мусіли причастити кількома плящинами з столу.

А потім, як у пісні:

На-вприсядки та в долоні,
Пішла мука по коморі!

Аж у вечері відіслав о. ігумен наших говільників монастирськими кіньми до дому. Їдучи споглядали один на одного і відчували себе по говіню майже такими сьвятими. як би були самі черці.

ПОРАДА ЧОРНОКНИЖНИКА.

Як зробити, щоб тебе кохали.

I.

Пусти собі крови у пятницю. влий її у горня, додай до неї кусень заячого мяса та голубячу печінку; усе се висуши в печі, зітри на табаку і нюхай поки усего не винюхаєш.

II.

Щоб кохання було довге, візьми шпіку з вовчої лівої ноги, сірої амбри та кипарисової порохні, зроби з того масть і помасти си голову.

Чоловіки говорять про женщини все, що їм подобаеть ся, а жінки роблять з чоловіками все, що їм захочеть ся.

Гр. Серюр.

НА ВТІХУ ДНЯ.

НАЦІОНАЛЬНЕ САМООЗНАЧЕНЕ.

Цісар Кароль утішив ся:
— «Ах Боже великий!
Дай подивлюсь, що ті пишуть
Мені большевики.
А ті пишуть: «Всім народам
Самоозначене,
Контрибуцій ні анексій
І діло скінчене».
Гірка тая, не солодка
Большевицька згода!
Не втішив ся, а засмутивсь
Габсбург—воєвода:
«Ще коби хоч царював
Якийсь час далекий,
А то ледво щось два роки:...
Ах Боже великий!
Як дозволю тим Хорватам,
Словакам, Словінцям,
Чехам, Сербам та Ляхам,
Уграм, Українцям,
Італьянам та Румунам
Себе «означити» —
Все цісарство розлетить ся,
Сам піду лси бити.

М. Збрученко.

ПАЛЕСТИНА.

По роках-столітях
Надійшла година,
Що дісталась в християнські
Руки Палестина.
Англійці нагнали
Туркі-Сарацинів
І забрали сьвяте місто
У одній годині.
І зрадів Ізраель
По цілому сьвіту:
Повертати хоче
У землю відбиту.
По довгій розлуці
Верта до Егови.
Цікаво чи будуть
Різати корови
Йому у офіру?
Дві тисяч вже років
Старенький не бачив
Навіть з кози фляків.

Ой, молимось тобі Паньку,
Й сизоокі Векло,
Щоб з цілої України
Те кацапство втекло.

ПОЛІТИЧНІ ГУМОРЕСКИ.

Раніш воювали за перемогу.

Тепер бють ся за згоду.
Але... всеж бють ся!

Знов повідомляють, що «убитий» мексиканський Віля сплюндрував американське місто.

Будучи «мерцем» — Віля виказує завелику діяльність.

У Філядельфії мовлять, вугля видають після докторських рецептів.

Ой, яке тепленьке місто, та Філядельфія.

Італійський поет Гобріель Д'Анунціо злетів був до гори на літаку і кинув з височини цидулку:

— Я мертвий.

Але на другий день він сам написав спростоване, що ще жиє.

Джим Кели з Тамані-Галі роздав 1.000 фунтів цукру на честь вибраня Гайлана. Певно він думає, що вибране Гайлана полищило гіркоту в серцях виборців.

Була чутка. що Сибір обібрав собі на царя Романова. Звичайно, коли сибірники потребують царя. то Романів є для них найвідповіднійший.

Кажуть що в Нюйорських таних реставрантах цілковито не будуть давати цукру. Дивно! Хіба ще істнують такі реставранти у Ню-Йорку?

Газети пишуть, що Керенський є поет. Отже цілковито нема дива, що Троцький поквапив ся його «сквітувати». Прецінь до недавна Троцький був редактором.

КИТАЙ ТА ЯПОН.

У тисяча девять сотім,
Як всі памятаєм,
Була війна — тяганина
З далеким Китаєм.
Бо там той «Кулак Великий».
Був ізбунтував ся
І всіх білих дириицкірів
Збутись намагав ся.
Тоді Росія Велика
Сили ізбирала
І враз з иншими. краями
У Китай післала.
І зробили як схотіли;
«Спокій» встановили -
Манджурію Москаль забрав,
Инші теж спожили.
А тепер за ту науку
Китай вже «дякує»
І в Росії «спокій робить»!
Харбин «окупує».
Тай і просить Америку
Му зброї ще дати,
Бо він хоче у сій війні
До помочи стати.
До помочи.... Та якої?
Газета віщує,
Що Японець Владивосток
Уже окупує.
Отже бачите куди
Жовтошкірці цілять:
Ще російський медвідь не здох,
А вже шкіру ділять.

ПІСНЯ ЦАРЯ МИКОЛИ II.

(З Польскої мови)

Розлуко, ти, розлуко,
Розлуко ти моя!
Росію відлучила
Від батюшки — царя.
Пропала вже Росія,
Москва і Петроград,
Неначе той острожник
Дивлюсь я зпоза грат.
Тепер соціялісти,
Що я їм був всмак,
Голосять, що Романов
Попросту є «дурак».
Колись було їх вішав
Як шинку на гаках, —
Тепер вони начальство,
А я «у дураках».
Пощо на сьвіт родив ся,
Пощо царем я став,
Пощо сю кляту війну
Я з Німцями почав?
Заслані бунтівники
Свободу дістають,
З далекого Сибіру
До Росії ідуть,
А іньшого монарха
Везуть на їхній пляц,
Нейов того «бродягу, —
Такий дали приказ.
Розлуко, ти розлуко,
Безжалістний ти звір!
Везуть мене далеко
На каторгу в Сибір.

Я. Михайлевич.

РИМ.

Монсиньор Каретті
Сьвіт повідомляє,
Що папусьо римський
Вже й гадки не має,
Аби сего різдва
Булю видавати,
Всіх белігерентів
До згоди взивати.
Баче уже папцьо
Не ті часи стали.
Колись його булі
В людях силу мали.
Та за сеї війни
Го ніхто не слуха:
Він кличе миритись,
В них більша розруха.
Зірка Ватиканська
Згасла вже на віки!
Підуть римські папи
В жебри як каліки.

РОСІЙСЬКОМУ БЕЗГОЛОВІЮ І ТАНІ КАПЕЛЮХИ НЕ ПОМОЖУТЬ.

Почалось ось з чого:

Один член Петроградського Виконавчого Комітету. ідучи по Невському, побачив у вікні крамниці сукняний капелюх на котрім була біла картка з ціною:

— 18 карбованців.

Член Виконавчого Комітету аж руками об поли вдарив ся:

— 18 карбованців за звичайний капелюх?! Таж він більше не вартний як 6 карбованців.

Такиж того дня увечері на засіданю своєї партії той член повідомив про подорожчане сукняних капелюхів. Партія ухвалила в сій справі резолюцію:

Зявилась постанова організувати окреме міністерство «Виробу сукняних капелюхів». І до двох днів нове міністерство (в складі одного міністра та чотирох помагачів) роспочало свою діяльність в однім з царських палаців.

Але в день розпочинку нового міністерства сталась несподіванка:

Сукняні капелюхи подорожчали з 18 кар. на 26!

Міністерство покляло ужити проти сего надзвичайних вчинків і зорганізувало кілька нарад. Також заходами того міністерства були зорганізовані по цілій Росії губерніяльні капелюхо-споживчі комітети. І знов щось надзвичайного:

— Сукняний капелюх підскочив з 29 кар. аж до 41-го!

Тоді до помочи зявились між-губерніяльні, між-повітові та районі капелюхо-споживчі комітети. Та.. капелюхи, як на злість подорожчали з 41 карбованця на 58.

Обставини ставали грізні: богато міліонова людність Росії туй-туй мала позіставтись без покришок на головах. Треба було щось вчинити раз-два. Запро се урядили в Москві всеросійський капелюхо-споживчий зїзд.

По зїзді капелюхи підскочили з 58 на 73 карбованця.

Тоді виступили на сцену Українці.

— От-то-ж! сказали вони: Бачите, як треба робити!... і скликали у Київі генеральну капелюшну раду. Але й рада не помогла. Ціна все більшала, і сукняний капелюх уже був 117 карбованців.

— Нагадаймо й ми про себе, поклали Финці і....

Сукняні капелюхи усе дорощали й дорощали. А коли ціна на них стала нарешті сталою (326 карбованців), то вже їх ніхто не потребував.:

— Людність Росії уже давно «згубила голову».

М. Л.

THE KADYLO

The Canadian Ukrainian Humoristic Gazette, issued every 1st & 15th each month: The KADYLO is the best medium to reach 200,000 Ukrainian in Canada and 500,0000 in the United States. Subscription in Canada $1.00; United States, $1.25 per year. Advertising rates on application.
Address: The KADYLO Box 64 Toronto, Ont.

„КАДИЛО"

гумористично-сатирична ґазета. Виходить 1-го і 15-го кождого місяця; видає КАДИЛЬНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СИНОД. Передплата на рік: в Канаді $1.00; в Злучених Державах $1.25.
Поодиноке число 5 центів.
Редактор П. Крат.
"KADYLO"
BOX 64. TORONTO, ONT.

Від Редакції.

Як си маете люби мої парафіяне? А що чи не казав я вам правду, що будете попівські сопухи пахати, коли не постараетесь про ладан до «Кадильця». А ви собі розбрикались, як та невірна парафія о. Аверкія, що навіть йому з церкви [illegible] невважала, що дзвони були побиті, вікна повибивані, горобці, сьв. Миколі лисину замазювали, а сороки під пахою у Матері Божої гнездо поклали. Отак і про мою сьвяту Кадильницю ви подбали, що настаріст мусів у Веніпку Жидови у секонд-генд стор заставити, аби було за що олію набути та помастити зісохлу через вас мозгіанницю, аби чисто не потріскала. Ая!... Навчив вас розуму, а тепер мене дурнем робите! Чортами вже вас не налякати, а раєм не здурити. Отже коли тепер знов хочете, щоб я кадив, так щоб було диму по цілому сьвіту! кождий хай сповнить свій обовязок і зробить так, як зробили мої вірні у Торонто. А власне записуйтесь до Кадильного Видавничого Синоду. В такім випадку до подання треба долучити канадийський або штейтський «штепиль» з оттаким нумером: $5.00. Далі рухіть ся за передплатою, за добровільними датками на ладан тощо. Ті новомодні коляди, що подані в цім числі «Кадильця» варті аби ви відспівали на свята по церквах, бо себ дуже людей потішило, а особливо вотців духовних.

Що до старих передплатників, то їм «Кадило» буде приходити на рахунок старої передплати. Але що старе то не нове. Отже їм треба підновити свої старі передплати новими акопоцями та порастацами, а [illegible] ми на реперацію кадильного Іконостасу.

А тепер вінчую вас усіх з сьвятами й новим роком:

Фармерам жичу великого вроджаю та потіхи з добрих дітей.

Робітникам, — сили, єдности та доброго проводу.

Католицьким попам. —аби від нового року голили собі вже цілу голову.

Унїятським отцим,—аби їхній біскуп їх поженив і вони дійсно стали отцями власних дітей.

Православним, — батюшкам аби мали потіхи з патріярха Тихона так як незалежні з о. Макарія.

Баптистам. — аби вже раз сказали своїм проводирям: чи Бог чи мамон?

Пресвитеріянам,—аби відчули, що не личить бути чиїмись отриманками.

Руселіацим,—аби привернулись до здорового розуму, або вже чисто побожевіли.

А моїм Джекам, — аби сего різдва мали меньше розбитих голов та більше спали в дома, а меньше у корті.

Ваш о. Проколупій.

ЩЕДРІВКА.

На леді—на леді, леді,
На ледівници в креници
Ой, там Маланя хусточку прала.
З Дунаю з Дунаю з Моря
Маланя вчора сьпівала.
Прийшли до неї парубки ії

ЙИК ГРУНЬКО КРУЧЕНИЙ СПРОВАДИВ СИ ПОПА НА СЬВЬИТА.

Христос сьи раджає! От жи, панове-газдове, тепер сьвьита, пшеничка дьикувати вродила, грохвомон діти накручують, аж в вухах льнищит, тай гурконобіль мій Джов си купив. А'я.... А колись ми по сій преві піша з торбами ходили, попів не було, хати були маленькі, не такі йик от тепер цілі мовляв палати. Колись худоба мерзла по корчьих і не одно пропало, а тепер у мене бики у такій стайні стойот, жи у нашого дзікана хата була меньша. Ая.... А що до ригулії. ци то віри, тепер 15 бамьок у конценту і [illegible] раз маєш попа з Йорктону, а захтіли, зложились, тай віскуна з Маціпегу маємо.... Га?... Питайте йик було колись? Іха!.. Гріху було великого, як нарід на сорохвимів був перевертав сьи. Я їх нехтів, але ось раз різдво наблизилось, а моя стара кає: «Гриню?», а я каю, «Га?» А вона кає: «А йик воно буде, жи ми біз попа несповідані уже пйитий рік». «Це ти на сарахвима? Не пристану!» Але мусів пристати, бо усім уже сприскрилось біз вінця духовного. Привезли го з Канади. Щепан Репаний привіз та просто до мене до хати, бо моя хата була краща. У мене от йик і тепер кури на бантині над лужком йик папуги сиділи, мовляв, прикраса хатня. Подивились ми на него. Агі! от і вір людьим та й комньирчик і лівередна усе ведлуг віри і хрестить ся по нашому. Ото гадаю си: дурні ми були жи раніш не спровадили. У мене діти не хрищені. Отже ведлуг припісу горівка, гншки і усе що до христу було, бо на різдво запас з Йорктону на плечах придвигав, хоч на плечах гальони мозолі понатирали, але все на хвалу боську. Отжи христив по нашому, я на тім не дуже практикований. але бачив жи він казав жиби кума Гафія Яснопятиха взьила курку і тримала під пахою фостом до него. Отже йик віра каже. Посідали за стіл. Кумів було шість пар, бо шестиро бахурів, себто до рахунку, ая. Моя Мери' ведлуг припі'су що до христин на стіл поставила голубців, і всего иньшого. А сарахвим був великий, патлатий, якось звав сьи Зазуль.... Марусьчи ламйитаеш йик він звав сьи... Забула?... Отже сів під образами, і все йик треба. Уже випили по десьтій. Піп си з кумом Процем бесідують; Проць розповідав йому про свою біду йик у старім краю трафилось... Ци я памйитаю, що власне? Лише балакуючи Проць, любит усе своєю головою другому в обличе лізти. Дивлюсь, і з вотцем духовним теж саме робит, Той усе відхиляеть сьи, а він усе на него нальигае. Гов! гадаю. Я тибе повчу. Взьив Проця за чупер а другов за серахвимову голову тай ковтнув ті дві голові аби Проця політиці навчити. А той сорахим йик не зірветь сьи зза столу та ні за те ні за се мене в хавку. А я тоді до кумів: «Панове кумови! ци ви мені куми, ци вороги?» А куми свій гартикул знали і вчити не було тра. Кум Юрко Заплішка, царство йому небесне, усе любив робити ведлуг гартикули і каже: «Йик жи його, ци голіруч, ци йик? А сарахвим баче, що ми си радимо та кулаком у раму, висадив вікно тай драла. А ми врадили жьиби ворога тьижкого вкарати смертев. Та за ним али. каю, жи то була нечиста сила, бо ніде ані сліду від него не позісталось. Здивів. а була місячна ніч і на преві мож було зайців стрільити, ая. [illegible] таку маму напустив, жьи кум Юрко запхав сьи у сніг за соломою тай відморозив собі там ноги й руки і вмер сарачиско, а мене замість до хати запровадив спати межи безроги, а кум Сем бачив йик той Серахвим верхи на місьицю їздив по небі. Ая.. От такі колись ми сьвьита мали. Ци не правду, каю панове—газдове?

Ось дяк з попом сунуть шляхом
Вже за колядою;
Газда браму розчиняе
Дирунові свому.
Дяк заводить знаним тоном:
«Сьвіти сьи! сьвіти сьи!
«Копа яец, пашні ґарнець
«До фіри неси сьи!»
А піп в хаті до газдині
Говорить гарненько,
Щоб повісмо хоч з миканки
Винесла скоренько.

Діякон.

КОЛЯДА.

Нова радість стала,
Яка небувала:
На Вкраїні бідна кляса
Тирана зігнала.
Де тиран знущав ся,
Кровю упивав ся,
Там люд бідний геть з кайданів
На волю дістав ся.
Беріть же з них примір
Усі бідні кляси!
Скиньте царів кровопійців,
Буде усе ваше.
Тоді заживете
Всі як нові люди:
У братерстві, спільно разом,
У любві та згоді.

Ів. Левченко.

РІЗДВО В СЕЛІ.

Як надходить сіе сьвято,
То людей тоді богато—
Рух великий спричиняють,
Обовязок свій сповняють:
І купують й позичають,
Все на свята зготовляють.
Як перейдеш ся селом,
То неначе як в погром:
Дим аж очі виdирае.
Бо огнище скрізь палае;
А від крику луна йде:
З бизрогами борня йде.
Знов що тичеть ся до хати,
То там кричить стара мати:
«Вража дочко! йди мак терти.
«А ти, гунцьвот —кутю дерти;
«За образи зроби квіток,
«А ти, старий, снопа в куток!»
Як безрогу в бочку вклали
Та солею перестлали,
Гарний сніпок у куті,
І кутя на покуті.
Сьвиті в квітках потопають,
Дня святого всі чекають.
Дочекали: Посідали,
Ручником стілець застлали,
На ручник кутю поклали;
Цілий рік на неї ждали;
Так тут треба добре знати.
Як і кому честь віддати.
Грицько нехотів довго ждати,
Хотів куті трохи взяти.
Батько вогнем спалахнув.
І в чоло 'го так штуркнув,
Аж му ложка розкочилась!
Ба і мати розсердилась.
«Ти, гунцвоте! — каже мати —
«Знай батьків як шанувати,
«Не спіши ся носа пхати!
«Перше мусить батько й мати
«Сю вечерю розпочати,
«А тоді усім кінчати».
Ну вже батько починае,
Склавши руки промовляе:
«Дай нам боже, й твоя мати,
«Другі свята ще діждати,
«Щоб ми в сьвіті добре жили,
« Та добро твое чинили».
Несе ложку із кутею,
Та як. метне кутев в стелю:
«Роди, боже. нам пшеницю,
«Та всілякую пашницю,
«Щоби була вище хати...
«Діти! можна починати».

Паламар.

СЕГОРІЧНА УКРАЇНСЬКА МАЛАНКА.

Позбирались мужики,
Й щоб не дармувати,
Стали вчити щедрівки,
Щоб защедрувати.
Ім же старих щедрівок
Вприкрилось сьпівати,
Але хтілось новий рік
Новими стрічати.
Вивчили, й зрихтувались
До панів дідичів,
Бо до бідних нема що,
А лиш до богачів.
Тільки трохи звечеріло.
В дорогу побрили.
Підійшовши під вікно,
Й такої почали:
«Щедрий вечір,
«Пан-гультяю.
«Радо тебе.
«Ми витаем!
«Вийди, вийди
«Подиви ся,
«Що тут діесь,
«Роздиви ся:
«Ми мужики
«Всі табором,
«Походжаем
«Твоїм двором.
«Пане дуко!
«Вийди з хати,
«Враз із нами
«Йди орати!
«Йди орати,
«Волочити,
«У громаді
«З нами жити».
—«Геть те звідси!» дідич каже,
А сам злий аж скаче,
Але бачить, що дарма.
Сів бідак, тай плаче.
Мужикам і байдуже
На плач не зважають
Переглянули ся тай
Щедрівку кінчають:
«Як сей тобі
«Стрій не гожий,
«То йди собі
«У сьвіт божий.
«Бож тра тобі
«Знати, ляше,
«Що у тебе,
«То все наше!
«Ліси, поле
«І левади,
«Всьо належить
«До громади.
«Як не хочеш
«Бути з нами,
«То йди собі
«Д'дідчій мамі!
— «Добривечір!»

Паламар.

ПАЛАЗНИКИ.

Ну, йди. тату, скидай пояс,
Замотай на роги
Та введеш корову в хату,
Погостити трохи.
Діточки, коби здорові,
(Так як ти казав),
Вже чекають і сьміють ся,
Як бог приказав.
Я під стіл уже — поклала
Помні сьвячені,
А на стіл горівку й сьвічку
Й пороси печене;
Он в куточку «Василь» стоїть
До нового року....
Добре що ми дочекались
От сьвята, нівроку,

Діякон.

НЮХ.

Всяка мара собі дере,
Що зможе, що вдреть ся;
Бо сподіесь, що вже в друге
Се не доведеть ся.
В христінина бог «зарізав»
Свиню. Щож робити?
Треба діти годувати;
Почав ю смалити.
Тут жандар занюхав дим,
Песик смалятину,
І піп з хрестом також біжить
Ділити хвостину.

Діякон.

Ох, як зимно — каже Джек—
Й сьвята коло хати,
Горівочки бих попив,
Нема де дістати.
Бодай же та Онтарія
Тай ся провалила,
Як вона тут усім людям
Пити зборонила.
Мушу бічи до Квибеку,
Тайзи рахувати,
Аби тої порадниці
На сьвята дістати.
А в Квибеку, брате мій,
От можна попити!
Чорнобриві француженки
За руки водити.

Діякон.

ГОРІВКУ ПЮТЬ І ОДЕН ОДНОГО БЮТЬ.
Кобалт, Онт.

Зійшли ся тут штири «патнери» в неділю 9 лютого. Попили собі »моцно«. Ну, в понеділок требаж яйце поправити... І так ся «поправили», що одного з межи них мусіли до шпиталю дати. Бо загасили в румі світло, та так його побили, що той непритомний лежав кілька мінут на підлозі экровавлений і обдертий. По кількох мінутах ся спамятав, оглянув наоколо себе і з радости, що не було вже нікого коло него, тарах у вікно ,і скочив з «апстезу». Не хотів іти сходами в долину. Певно не хотів вже здибатись з «так любов патнерков». Тепер він лежить в шпитали, а ті три переночували в Івановій «хаті» а рано дали по 200 долярів за себе «заставного» і повиходили як скупані, а що їм в судять, то ще незнати.

Редакторська увага.

Любі читачі. Тепер піст і тому наша редакція не може достарчити Вам богато подібних до повищої дописів. Почекайте най Різдво прийде. Тоді наші Джеки дадуть більше про себе знати...

о. Проколупій.

МОШКО Й ГЕРШКО ПРО СЬВЯТА.

Раз прийшов до Мошка Гершко,
За стіл посідали,
Поставили оселедця,
Вечеряти стали.
—Знаеш Герші,—Мошко каже:
Я було на святях,
У великих газда мужик,
У вельможна пан лях.
—«Як наша судний день прийде
То йдем до сінагоґ.
Цілий день читаем книга,
І молим наша бог.
—«Ну, а як лях діждало свят,
Ставля кусок свині,
Булки, банька чай. й кричить:
«Ах, біда, біда мні!....
—«Ну, а мужик, як діждалось,
Горівка складае,
Капуста і цілих свиню, й кричить:
«Вже мир погибае!»......

Паламар.

СЛАВОСЛОВІЄ ДО «КАДИЛА»

О. сьвяте Кадило.
Де ти ся зявило:
Чи ти з неба впало,
Чи ти ся вродило?
Бо як я твій адвертайзмент
Зачав си читати
То зачав за живіт ся брати
І Високого Бога вихваляти,
Що «Кадило» ся обявило,
Як Сокальська Мати.
Й побачили добрі люди,
Що то добре буде,
Бо кожний завважае
Що «Кадило» правду повідае.
Тож хто не буде читати («кадила»
То той буде дурний я кобила.
А хто матиме Кадило,
Тому буде добре жилось
Коб «Кадила» не читав,
Я б сам того не писав
Я «Кадило» добре знаю.
Тому його й вихваляю.
Бо «Кадило» добре пише
І розваже і потіше.
А хто любе ізбрихати
Від «Кадила» хай тікае,
Собі біди не шукае.
А тепер зак що ще буде
Рухніте ся, добрі люде,
Про «Кадильце» ви подбайте
Му на ладан назбирайте.
За се жичу я вам щастя
Бо то кождому придасть ся.
Гаразд «Кадило»,
Щоб ся тобі добре поводило!

І. Закута-Рука.

КАРЄРА ОДНОГО ПАТРІОТА.

У Ню Йорку він «трудив ся» тим, що помагав гандлярам «білими невольницями», спродуючи їм наших несьвідомих імігранток. Потім, як поліція трафила на троп тої банди, п. Курницький утік до Виннипегу, де його приймили, як «свого», тамошні патріоти. Враз з ними він гандлював собою, продаючись то консерватам, то лібералам, а в межичасю, коли не було ніяких виборів робив те що й його камради: приміром відгравав ролю «адвоката» та «нотаря»; себто водив наших людей скрізь, де їм бракло англійського «тлумача». Аж «доадвокатував ся» до того, що одного разу «через помилку» зареґістрував на себе, в потім застановив у банку «патент» на фарму, якогось старого фармера з Ґімлі. Думав, що старий — дурний, і то прискне. Та викрилось. Та Курницький стара лиска: пурнув і пропав безвісти.

По року його приятелі з радостею довідались, що їхній улюблений Мирцьо живий і йому поводить ся незле у Саскачевані, де він «менаджерує» в одній українській фармерській торговельній спільці. Хоч богато з його виннипежських приятелів належало до «високошановної» касти детективів, але вони сказали: «То свій», і п. Курницький «менеджерував» далі. Його «басн» багато «на лумерах не розумілись», і спілка збанкротувала, а п. Курницький повіз до Саскатуну дві тисячки «спаткеш».

— «Ґуд бой»! сказали його виннипежські камради і написали йому листа, щоб офірував щось на «народні цілі». Не відмовляв ся, але казав, що він тепер у «прикрих обставинах». і радив звернутись в справі фондів до фармерів, «зак йому полекшає». Його камради приймили се до відомости і були з него задоволені, бо бачили, що не в тімя битий.

У Саскатуні п. Курницький надибав у ресторанті красну дівчину, доньку одного нашого фармера, десь на північ від Раднсон. Курницький ужив нюйорського звичаю, себто споїв її, а потім звів. (Треба знати, що п. Курницький без двох фляшок горівки не міг день перебути, а пив невпиваючись, і тому ще у Ню-Йорку його власне уживали до сеї роботи, що до дівчат).

Звівши Калину, п. Курницький хтів робити на ній «бизнес». Та дівка була канадийського виховання. Мирцьо опинив ся за ґратами, і судія випустив його звідтам тоді, коли піп «окрутив» його з Калиною. Виннипеґські патріоти довідались про Мирців слюб і ґратулювали йому. А він заклав їм на всі їхні мами.

Зайшла зима, гроші розтринькав, немав що робити, — поїхав з жінкою до тестя. А там роздивив ся по людях, що то добрий погній до шахрайки і відчинив на стації Г. «Руську Канцелярію». Пішло добре. Люди сунули до свого «пана коморніка». Тепер його кишені завжди були повні долярів. Пускав гроші, не ділючись. Купував, продавав, залазив по вуха в довги, вилізав з них і знов залазив; купив автомобіль; запанів так, що фармерам казав триматись від себе «на пять кроків.»

Та сталось, що через «помилку» продав одну й ту саму фарму аж вісьмом господарям. Дівстався за ґрати. Та по маленьких містечках Канади судії не дуже суворі, а особливо коли який «кейс» з темними «ґалішенами». Курницький був у них за «смарт-боя», от і випустили. Але мусів забратись з Г. до Р. Там надибав одного Русина, що не знав де подіти свої гроші. Курницький йому поміг. Побудували готель. Курницький потрафив заінтабелювати на себе льоти що під готелем. Тепер він був паном готельщиком, а Іван Квочка (що дав гроші) мив виходки. Рай, а не житє, було Курницькому. Але рай той турецький, бо дівки в «його» готелю трималась тільки ті, що його слухали. Тай то їх зачаста «ченчував», дістаючи усе молодших та гарнійших. Аж до «раював ся», що жінка розбила йому збанком голову, а сама втекла з якимсь подорожуючим англійцем «травлером». Та п. Курницький тим не журив ся, прецінь у «баррумі» мав горівки подостатком, а що до жінки, то його потішали покоївки.

Та кажуть: «Не все котови масляниця, прийде й Великий Піст». У Саскачевані запровадили тверезість. Трунок щез з готелю, а з ним і доходи. Готель збанкротував. Іван Квочка хтів спродати будинок, але п. Курницький зажадав щоб той звернув йому перш за льоти. Пан Квочка нічого не знав, він був певний, що льоти під готелем його. Пішли до суду «впевнитись». Квочка поплатив кошта. Але у п. Курницького у кишенях було те, що зветь ся: «віють вітри». Удав ся до одного з наш так званих «шкільних інспекторів», аби той вистарав йому «Пермит»на учительоване. Той вистарав. «Шпектор» узяв новоспеченого «пана професора» на автомобіль і повіз до школи Замотеличиний Сьвіт №5.650.023. Там пан шпектор презентував «тростіям» пана професора. Тростії на жаднім письму не розуміли, але зажадали, щоб професор мав цертифікат другої кляси. Пан Курницький показав їм уділ з того «штору», що він запропастив, а шпектор потвердив, що то цертифікат якого вони домагають ся, і ті дали Курницькому $85 на місяць.

Отак п. Курницький став «професором з цертифікатом». Але чого вчити дітей? Се була квестія, коли він перший раз прийшов до школи. Коли діти посідали за лавки, п. Курницький казав їм учити те, що їх попередній учитель вчив, а сам задер ноги на стіл, запалив сиґаретку і нудив ся якусь годину. Потім сказав дітям йти на двір бавитись. Так ті й бавились аж до четвертої. На другий день було теж саме. Діти дуже були задоволені таким професором. Та п. Курницький нудивсь бути що хвилі без горівки, а мав ще хоч на стільки чести, що при дітях не витягав фляшини з кишені, а десь поза школою. Та потім він знайшов спосіб. А власне відібрав у дітей «футбол» і як ішов до школи, то наливав його повний «вискою», клав до шафи з книжками, а від шафи до столу приробив собі ґумову рурку і потягав собі усї години, поки мусів пересидіти в школі. Одного разу приїхав уже дійсний шкільний інспектор, почув горівчаний дух у школі, почав шукати, але не здогадав ся, де та «угодниця» була схована. В науці діти нічого не знали, і інспектор поїхав до Рідкайни, щоб всмалити на п. Курницького «добрий» рапорт. Та Курницький того не дочекав ся. Там у школі була синьоока Рузя. Їй був тринадцятий рік, а виглядала на 16. Пан «професор» казав їй раз зайти до него до хати......... і сталось те, що мусів тікати пішки з тої кольонії.

А деж він тепер? Ото цікаві! Та чиж ви не знаєте, де він? А у Виннипеґу. І то неаби — що, а якесь значне цабе в однім українськім великім «патріотичнім» підприємстві. А послідній його вчинок той, що позабирав з кілька сот наших фармерів по $8 завдатку на огірки тай ті й досі тільки слину лигають, згадуючи як би були файнѣ до мясця та ще й тих огірочків.

фон Гаплик.

ХВАЛЬНА РЕДАХЦІЮ «КАДИЛА»

Мене тішить, що се Кадило відновило і пишу до вас ось тутки кілька слів, бо хочу спитати се вас, бо сам не знаю, що се має значити се, що там у Вас ніби в Торонто завязав се. якийсь Комітет Помочи Українським Імігрантам. Я вже читав про тоє в нашій казеті в Робітничім Слові і коли всьо прочитав то мені се дуже подобало. І я сам вже запишусь тадав я собі до того Комітету, але от сночи я прочитав ніби другу казету Робітника тай дуже на той Комітет написано там богато. Кажуть редахтори Круць чи там Крук, що з того Комітету вже нічо нема, що він се вже засьнітив-се, бо вам дужи богато зачинало се і нічо не скінчило се. А от ниньки знов мині почта прислала Робітника тай там знов якийсь Брисько, (боже сохрани так ніби собака, так називає се) тоє пише, ще й віршиком Коляду, що ваш Крат тай Стефаніцький той з Робітничого Слова хочуть, жиби люди гроші їм давали, ніби так той Брисько каже. Тай тому пишу пани редахтор, бо я ніби не знаю що тепер робити, чи приставати до того Комітету тай чи їхати до нашого краю України, бо я дуже люблю наш край тай хтівби поїхати разом з вашим Комітетом. Тому відпишіть живо, жиби я знав, що робити?

Я. Українець.

Відповідь:

Добродію Українце! Виж знаете, що Крук на те, щоб кракав, а Брисько, щоб гавкав; а що до грошей, то людська заздрість;мовляв, боїть ся, щоб не пропали, бо після свого характеру...... ая..... А щоб Ви більше зрозуміли, то приглянетесь повисшому образку. Той будете знати котрим треном їхати.

о. Проколупій.

ЩО ТАКЕ КАРПАТОРОССИ.

Всечесный Господыне!

Я водь двайцять лѣть въ Гамерицѣ, зѣ Старого Краю приѣхалъ твердимъ Русыномъ и знавъ, що я Русынъ, бо трымаюсь Гречеського Восточного Обряду, такожъ у мене въ хатѣ усе після русского календаря а не знаю и не хочу знаты жадной Вѣкраины, бо сего у насъ в селѣ не було, а нѣ за мене, а нѣ за мого тата. Но отъ року у нашыхъ русскыхъ часопѣсяхъ почалось какоето баламуцтво. Почали нас звати не Русынамы, а якымысь Карпатороссамы. Може то и належе до тыхъ же зъ Карпатовъ, но я з Бродского повѣту зъ села Капустоголовы. Отже какъ менѣ знаемысь бо на Карпаторосса не пристаю, бо того тежъ у насъ въ Капустоголовахъ нѣколы не было. Прошу пояснити що то за нова мода, бо я Русинъ и Мене з Русина нѣхто не з кыне, бо такъ ще вод сьв. Володимера та Ольгы йде.

Панчелѣй Качанъ.

Відповідь: Господине Качане з Капустоголовів! Насамперед перепрошую, що не пишу до Вас етимольоґією, бо я там не вчив ся, де Ви. Щож до Вашого запиту, то мене радує, що Ви, будучи п. Качаном з Капустоголовів, будучи навіть не цілою капустою, будучи може один—однісенький межи всіма твердознаками... читопак, твердими Русинами, звернули увагу на нове імя, яке пречипили вам від сего року.

Правду кажете, бо того слова «Карпатоpocc» не лише у ваших Капустоголовах, а і по всій Галичині навіть у селі Закукурічені Кацапи до війни не чути було. Сьвяті Володимир з Ольгою теж себе так не звали, се видно з усіх їхніх табуль, коли ви їх бачили. Отже слово «Карпатоpocc» занесли до Галичини Москалі як за сеї війни були її забрали. Бо коли Москалі йшли до Галичини, то їм казали, що там є «Русскіи», а як Москаль вздрів наших людей, от таких як з ваших Капустоголов, та й крикнув: «Какіе же это Русскіе. это рѣпаные Хахлы. Поворачивай назадъ, здѣсь Русскихъ нѣту!»

А тоді їхній генерал і крикнув:

— «Стой ребята! будуть здѣсь Русскіе! Вы за деревомъ лѣса не видѣте!....»

Зараз покликав генерал Дудикевича і каже:

— Ти с.......... синъ! какимъ же какомъ ты говорилъ что здѣсь Русскіе, а тут только Хахлы»! Та по московському у зубы, в пова ушъ, аж Дудикевичови «рублі» з очей посипались: — Говори, туда твою мать, какаким какомъ, и какъ намъ солдатовъ здѣсь удержать? Подъ розстрѣлъ тебя мерзавца въ двадцать четыре минуты!.....»

А Дудикевич йому й каже:

— Ваше високое барабоилие! Дѣйсно, що у Галичинѣ, или подяремной Русѣ, Русских нѣтъ, но Русины, але ихъ можна здѣлать. То есть здѣсь у Галиченѣ иншой ґатунокъ Русскихъ, вотъ, какъ вы маете у себе Малороссовъ, а здѣшнихъ зовите Карпатороссамы.

А генерал знов: — Да какіе они Росси. Здѣшній Хахолъ скорѣе на Поляка похожій!»

— А вам, що до того? каже Дудикевич: Чи Монголы у Манджурії подобия до Россовъ?—

— Нѣт! крикнув генерал.

— А чогожь вы ихъ були охрестили Жовтороссами? Тѣ Жовтороссы. а тутъ Карпатороссы. Яка рѣжниця?»

— Ах же ти раз с............ сынок! Вот хитрый Хахолъ—мазѣпа! Молодецъ! Вот тебѣ питакъ на водку за хорошій совѣтъ.»

Від тоді і охрестили Москалі Галичан по всіх часописях, а потім і у Америці, «Карпатороссами». Отже коли ви на таке не пристаете, (а маєте рацію, бо у вашім селі такого не було) а що стару назву «Русин» усі покасували і ті що від русского календаря і ті Відкраїнці, то вам нічого не лишаесь як звати себе Капустоголовороссом.

о. Проколупій.

ЛИХОЛІТЄ НА МОСКАЛІЗАТОРІВ.

(Допись)

У Харкові я здибав сільского учителя, що приїхав зза Дніпру до шкільного «попечителя» проситись аби дав його десь геть з України.

— Я утікач. — казав він дивлючись на мене переполоханими очима: Тікаю поки цілий. Усе житя своє віддав їхнім дітям. Гадав що я педагоґ, а тепер виходить що я москалізатор! Я історію та географію викладаю. Кричуть: «Не смій звати Україну Малоросією!» А я кажу: Коли хочете самостійности, то се гірше для вас. Бо що таке Україна? Окраїна, кінчик чого небудь. Себто частина, котра не може бути без цілого. Звіть уже краще Хохляндією! То вже буде подібне хоч на Голяндію. Коли ось, приносять до школи «історію українського народу». Бачу, а там: Олег, Сьвятослав, Володимир не «русскіе» князі а українські! Стрівайте, після якого права? «А після такого, — кажуть, — що у них голені голови з запорозькими оселедцями». Кричу: Чекайте, чекайте! А письменність на чій мові Несторова Літопись? або Руська Правда? Покричав у днину в школі, а у вечері в клюбі, а уранці дивлюсь: мої ворота деттем обсмаровані.

От тобі й письменство! Завязали вони товариство і назвали «Січ». Нащо? питаю. «А ось, — кажуть, — будемо воскрешати заповіти та історію Запорожської Січи». От першу сторінку сеї історії і виписали на моїх воротах! Досить виразна мова! Але в дійсности вони жадної мови не мають! Майте відвагу калічити «русскій языкъ», ставте замість «о» «і», от вам і уся українська мова: «конь» — кінь, «стол» — стіл, «нож» — ніж, «ложь» — ліж... От і виходить «по українському».

—«Та ложь се буде з московська», а по українському що иншого, — сказав, йому.

— О, так се буде. виняток.. Наслухав ся я їхньої «мови» на учительских курсах. Се кажу, вам, якийсь футуризм, а не граматика!

Ну, на катедрі стоїть «прохвесор», стоїть тай поясняє учителькам, що то таке «Злучка»... Говіц. В чім річ?... Пояснили, що «злучка», то буде спомагаюча дієслова. От так назви вигадали!... Сижу собі далі, коли чую прохвесор диктує: «У Микити волося до гори полізло». В страху питаю свого сусіда в чім річ? Певне волося відліпилось від голови і само полізло на гору.

Пояснили, що то «Волосы дыбом стали».

Я не витримав: «Чекайте, прохвесоре, дайте слово до колеґів». Зійшов я на катедру і кажу: «киньте і «злучку» і того клятого Микиту з плазаючим волосем до гори! Ганьба! Не такі тепер дні! У селі пожежа — розруха з кождим днем більшає, а крім вас, нема кому гасити! А ви тут кат зна чим собі голову морочите!

(Дальше на стор. 8-ій).

ДУМА ПРО МОСКОВСЬКИЙ СОБОР.

Гей, в Росії та на Україні
Та великі дива проявились:
Що ті темні, ті незрячі, невидючі
Гей, та бачити стали,
Царя нагнали
У Сибір, у монастир запхали,
Корону та трон потоптали,
Із волею слюб слюбували.
Гей, в Росії та на Україні
Та великі переполохи
Та межи тих кишохапів,
Бо не знають ні богато, ні трохи,
Як їм покрутити
Та у сьвіті жити.
Аби люде їм за царя не згадали,
Як за него молитись казали,
Та аби так повернути,
Аби те все забути—
Тай знов попами бути.
Гей, в Росії у Московській столиці
Та зїздились дяки та попиці,
Та зїздились ченці та черниці,
Митрополити, владики,
Дзвонарі та церковні каліки—
Гей, та на раду.
Ой зійшлись мов з хреста зняті
Сполотнілі та тремтячі,
Мов шкіри наполохані собачі.
У Соборі посідали,
Думали, міркували, гадали.
Гей, одні кажуть: «Отці преподобні
«Велика біда наступає:
«Мужик попа з села наганяє,
«Собаками цькує, лає,
«Колом потягає.
«Патли обсмикає;
«Не хоче нам віри вже пяти.
«Давайте ради, що на учинити
«Аби у попівстві віку дожити?
«Гей, щоб наші попаді та попівни,
«Щоб наші поповичі й всі рідні
«Та не пішли на лан заробляти ,
«З мужиком у одно ставати.»
Тут усі у Соборі ревно плачуть,
Рясні сльози проливають,
Що роботи не знають,
Долю свою проклинають.
Гей, як тут не зірветь ся
Та Тихон Американський
Гей, мов той лютий пес панський:
«Ви, каже. дурні сорокаті!
«Дарма що патлаті.
«Коли в голові не усе при хаті!
«Коли там не мізок, а клоче,
«Як же вам попувати,
«Діло попівське сповняти?
«Піде через вас наша віра коміть головою
«Шкереберть за водою!
«Гей, отці преподобні!
«Чи не роду ми Халдейського
«Хитрого, фарисейського?
«Розум у сьвіті панує,
«І той в сьвіті жие, хто розум шанує:
«Не такі ті вже мудрагелі,
«Що кричать, галасують
«Та усіх і усе касують—
«На розумного треба розумнійших,
«А на хитрого, — ще хитрійших.
«А за царем не зітхайте,
«Хоч і шкода, а лайте.
«Кажіть, що раді
«Що царя нема на заваді.
«Патріярха оберімо.
«Єдину Русь православну здвигнімо».
— «На многая літа! іcполать ти!—»
Попи загукали
І Тихона не тихого
На патріярха собі обібрали.

———о———

Отак у Москві у столиці
Дяки та попиці
Патріярхат встановляли:
Стару мумію
Царославіє здохле. зацвиле
Оживити ся намагали.

о. Проколупій,

! Ну, арештували мене, і відсидів у буцигарні до раня. А «Січ» ще й погрожує: «Ми ще з ним побалакаемо». Думаю собі: а ще як пічнуть відповлювати на моїх плечах канчуком заповіти Запорожської Січи?

Узяв тай дав драла сюди а звідси, коби швидче з сеї України!

К. Тренів.

ЗАПИТ В СПРАВІ Т. В. ВИННИЧЕНКА.

о. Проколупію! з газет видко, що Українська Рада роспочала цілу війну з большевиками. Як же тепер нам задивлятись на т. В. Винниченка, котрий головов тої Ради, а також на т. Плеханова, найстаршого та найученійшого російського соціял-демократа, котрого большевики тримають у Петропавловській тюрмі? Хто вони?

Відповідь. Пссс.... Ціхо!.... Спитайте М. Поповича редагтора з Виннипегу.

ЗАГАДКА.

М. Попович за большевиками і з В. Винниченком.

В. Винниченко воює з большевиками.

М. Попович чернить К. П. У. І. буцім той проти большевиків.

М. Попович стараєть ся зібрати на друкарню В. Винниченкови.

Відгадайте чи Попович большевик чи що?

о. Проколупій.

ЩИРА ДИТИНА.

Старий батько вже конав
Син ним піклював ся,
А коли старий умре
Він го не питав ся.
Перед смертею старий
Сина научає,
Як син по його голові
Газдувати мае.
«Вважай синку я піду,
В далеку дорогу,
А ти щоби за мене
Все молив ся богу.
«Також синку не забудь —
Сьвічок накупити,
І як я вже буду йти......
Будеш ми сьвітити».
Так поліз старий на пец —
Взяв сина з собою;
А син в обох руках мав
Дві сьвічки з лою.
І ляг старий горі лиць,
Синок над ним спер ся,
Позасьвічував сьвічки
І від сліз обтер ся.
Ось вже сьвічки догоряють,—
Старий не вмирає.
Син змучив ся й до тата
Ось так промовляє:
«Вже вмирайте!—З вами що?
Чорт—бісова мама!..
Чи мислите, що над вами
Му сьвітить до рана?»........
Діякон.

Редакторський Дотеп.

Завішена урядом петроградська часопись «День» почала виходити знов під назвою «Ніч».

Канадийська Україна.

Гей, на Україні та на Канадийській
Війна ся розпочала
'Телігенція вироїнська
На князя церкви повстала.
Хочуть аби нискуп Будка
Цілковито їм піддав ся,
А французів зрікся не тримав ся.

Гей такий тепер час
Така вже година
Що по всіх усюдах
Хоче Україна.
Републиков стати
Гей, чи носити
Микиті корону,
А чи час скидати?

ЧУДЕСА В ГАМІЛЬТОНІ.

Гамілтонські католики
Зовсім безпрактичні
У їх мізках знать буяють
Слабости технічні.
Чи иньший біс—годі взнати.
Одняк щось бракує.
А чи мож се нова мода,
Що й сьвіт подивує?
Збудували «собі» церкву
Хоч не так як хтіли,
Ну й забагли і сьвятити
И за будков побігли....
Аж прилетів мов на крилах
Будка з Вінніпегу
И привіз з собов дурних (помий
Повісеньку «бегу».
Покропив бідне каміне
В рогах вже готових,
А потім зачав кропити
Тотих півголових.
Відтак зачав научати,
Що зле ті зробили,
Що каменя в фундаменті
Тай не посвитили,
Що тра було го позвати
Покропити камінь,
Як ще був у фунтаменті,
Тай закінчив — Амінь..
Діякон.

Увага. Отже, о. Діяконе, о що Вам власне розходить ся? Що та церква не на твердо посьвячена?

о. Проколупій.

УВАЖАЛИ ДВАЙЦЯТЬ І ДВА РОКИ ЗА ДІВЧИНУ.

Санфранциско, 1-го грудня. В жіночій частині одного з тутешніх шпиталів доктори з здивованем довідались, що 22-х літня »панна« Джеральдина Портер не є панною цілковито, а «паничем». Зараз «її» перепровадили до хлопського відділу. Але що найцікавійшого се те, що «Джерильдина», не вважаючи на всі докази докторів, не хоче признати себе за хлопця і жадає аби вернули «її» до жіночого відділу.

МУДРІ ВИРАЗИ ПРО ЖІНОК.

Всі молоді дами завжди з удоволенем вибачають жарти тим, що виявляють сьмілнвість та палкість характеру.

А. С. Пушкин.

Нічого нема небезпечного понад жінку, коли вона пускає в рух ласки.

Стобе.

Темряви завжди роблять жінку надто балакучою.

Шекспір.

Частійше всего чоловіки стріляють ся через жінку, котра не варта того набою.

Dr. L. J. Breslin

Урядує від 1—3 год. по пол. і від 6—8 вечером.
405 Dundas St. бувший 67 St. Patrick St. (близько Beverly St.) Toronto.
Phone: College 1071.

ДОБРЕ, СУКНО ДОБРА РОБОТА І ГАРНЕ УБРАНЄ.

Подибались дві вівці:
—Чи чула, сестрице,
В гору вовна наша йде
На ринках в столицях.
Через війну незабаром
Така ціна стане,
Що по різдві ледво хто
Сут собі ісправе.
Сукно буде дороге,
И ніде не купити,
Будуть люди бідні всі
Обдерті ходити.»
Не журіть ся Ви на те,
Що вівця казала,
Бо ми маємо в Торонто
КРАВЦЯ ШАБЕРМАНА:
Досить має він сукна
Лиш не відтягайтесь
Ідіть, пишіть Ви до него
Вбраня замовляйте.

Ми маємо агентів по цілій Канаді. Пишіть і ми вишлемо Вам пробки.

H. Shaberman & Co.

518 Queen St. W. Toronto

НЕБУВАЛА І ДОБРА НАГОДА
ДЛЯ КОЖДОГО ХТО ХОЧЕ
предплатити
ГУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧНЕ
„КАДИЛО“
для розвеселеня християнських душ, що виходить 1-го і 15-го кождого місяця і коштує на рік в Канаді $1.00, а в Злучених Державах $1.25.
І
ТИЖНЕВУ ЧАСОПИСЬ
„РОБІТНИЧЕ СЛОВО“
що коштує на рік в Канаді $1.50, а в Злуч. Держ. $1.75.
ТЕПЕР
на обидві сі часописи адміністрація «Кадила» порозумівшись з адм. «Роб. Слова» дає спеціяльну оферту:
Від 10 грудня 1917 до 10 лютого 1918 року,
І КОЖДИЙ. ХТО В СІМ ЧАСІ ПРИШЛЕ
В КАНАДІ $2.00 — В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ $2.50
БУДЕ ОДЕРЖУВАТИ ОБИДВІ ЧАСОПИСИ ЧЕРЕЗ ЦІЛИЙ РІК.
ПРЕДПЛАТУ СЛАТИ НА АДРЕСУ:
„KADYLO“
Box 64 Toronto Ont., Can.

РІК І. Ч. 2. 15-го Січня 1918 р. TORONTO, ONT., JANUARY 15, 1918 № 2. VOL. I.

КРАТ

ЗДОХ!